

тръ Калевъ Кършелийци, които съвѣтвахъ добръ да ся пазятъ и да избѣгватъ злитѣ случки, щото съ това да не станатъ причина за изгубване на животътъ си прѣди врѣме, дѣто всякога да сж прѣдпазливи отъ лоши работи; та не се знае за напрѣдъ кой ще ѝ живъ и кой ще умрѣ. Следъ това слѣзвамъ долу отъ училището и отивамъ да се расхождамъ по селскитѣ дюкяни, които сж много на близу, за да вида крайтъ на злощастната картина, като какво положение ще земе и да се види съ нѣкои други мой приятели, като какво да се прави и стори, дѣто работата стой и незима никакъвъ напрѣдничавъ край; та да се стои ли още или да се върви скришемъ къмъ Стара-Загора? Та и съ това нещемъ ли да дадемъ съмнение и съблазнь на людетѣ? — Като отивамъ тамъ на Петровъ Динева дюкянъ, намѣрихъ попъ Стапча Колевъ съ нѣколко души, щото приказваше и му направихъ приличното поздравление който го прие и ма покани да седна при него, че ще ми каже нѣщо, дѣто азъ се съгласихъ и сѣднахъ та слушахъ, що се приказваше. Най-послѣ се разотидоха насѣдалитѣ и останахме двамата, дѣто подиръ малко дойдоха при насъ Пенко П. Стойновъ съ Диня кехаята, Вълку Стойновъ и Илчу Ивановъ отъ Радие махле; та се започена разговоръ помежду ни. Така попъ Стапчо каза: че спорѣдъ както искатъ да кажатъ люднетѣ, Русситѣ дошли въ недѣля вечеръ въ Стара-Загора часътъ по 9 по турски и тии трѣбваше до сега да дойджтъ, ако не до нашето село, то поне на Радие-махаленската станция за да се закрѣпятъ на желѣзницата, а тии до сега нито единъ не се ѝ показалъ; това трѣбова или да ѝ истина или цѣла лъжа, другоаче не може да бжде това така, щото пий трѣбова тая вечеръ, като ядемъ хлѣбъ, да излѣземъ тайно по хладната мѣсичина и дордѣ да се съмне да се озовемъ въ Стара-Загора и да разберемъ каква ѝ работата, дѣто до вечерта утрѣ срѣда нагъ да сме тукъ. Съгласи ли сте на това прѣдложение? Всички казаха: „че сж съгласни и откога тии това желаятъ, а ми ги ѝ страхъ отъ Диня Петровъ, дѣто той оная по първа вечеръ ги понагълча; та отъ него несмвятъ, нъ